A°. 1832. N°. 39.

ZONDAG DEN 13den MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo bij Besluit van Z. M. dd. 19den Februarij 1832, No. 25, is vastgesteld geworden het *Reglement op de Militaire Regtspleging bij de Landmagt in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, en Wij met de spoedige in werking brenging van hetzelve Reglement zijn belast.

ZOO IS HET, dat Wij goedgevonden hebben en verstaan te arresteren, hetgeen volgt:

ARTIKEL 1.

Van en met den *eersten* Junij 1832, in de Kolonie *Suriname*, en in de overige Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van en met den *eersten* dag der maand, volgende op dien waarin de tegenwoordige Publicatie aldaar zal worden afgekondigd, zal kracht van wet hebben, het navolgend

REGLEMENT op de Militaire Regtspleging, bij de Landmagt in de Nederlandsche W. I. Bezittingen.

(*F. I.*)

ART. 2.

Naar aanleiding van art. 3 van bovengemeld reglement worden tot Leden in het Militaire Geregtshof voor de Nederlandsche West-Indische Bezittingen benoemd:

Mr A. F. LAMMENS, President in het Hof van Civile en Criminele Justitie, *President.*

Mr. P. TROMPERT,

Mr. P. FIERS SMEDING,

als de twee op den *President* in rang volgende Leden van het Hof van Civile en Criminele Justitie.

D. W. DURSTELER, Majoor bij het 1ste Bataillon Veld-Artillerie.

C. VAN CASTEREN, 1ste Luitenant Kwartiermeester bij het Bataillon Jagers No. 27.

R. H. ESSER, 1ste Luitenant Adjudant, Chef van den Staf.

J. MULLER, 2de Luitenant Adjudant bij het Bataillon Jagers, No. 27.

En tot Plaatsvervangend Regter, G MABÉ, 1ste Luitenant bij het 1ste Bataillon Veld-Artillerie; zullende echter de benoeming dezer *Vijf* Militaire Leden slechts geldig zijn over het nog overig gedeelte van het jaar 1832.

ART. 3.

Krachtens art. 4 van evengemeld reglement, wordt de waarneming van het Publiek Ministerie bij het Militaire Geregtshof opgedragen aan Mr. H. R. HAIJUNGA, als fungerend Procureur Generaal der Nederlansche West-Indische Bezittingen, welke in deze betrekking den titel zal hebben van Advocaat Fiskaal; terwijl tot Griffier bij hetzelve wordt benoemd, de Griffier bij het Hof van Civile en Criminele Justitie, de Heer A. VAN MEERTEN.

En op dat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 9den Mei 1832, het negentiende jaar van Zijner Majesteits Regering,

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 10den Mei daaraanvolgende.

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 10den dezer, het Schip *Agenoria*, Kapt. W. VAN DER KOLF.

Idem, het Schip *de Hoop*, Kapt. L. TEUNIS; beide van Rotterdam.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 13 *Maart.* Het volgende, voor de Belgische revolutionnairen zeer *stichtelijk* artikel, in een Belgisch dagblad (*le Messager de Gand*) voorkomende, hebben wij gemeend voor onze lezers te moeten vertalen, daar het insgelijks voor ons, ofschoon in eenen omgekeerden zin, *stichtelijk* is, te vernemen, hoe men thans in België zelfs, over de Hollanders, met de Belgen in vergelijking gebragt, begint te oordeelen, en hoe, in dat land, en nog wel in eene, onder een willekeurig militair gezag gestelde stad, onze, door de Belgische drukpers voorheen verguisde eer, thans, door die zelfde drukpers, door de ondervinding voorgelicht, met kracht van redenen wordt verdedigd en hulde bewezen:

DE TWEE NATIEN.

Voorheen maakten deze twee Natien slechts éénc, en thans maken zij er twee uit. Wie van beiden heeft nu regt zich hieromtrent overschillig te betoonen. De groote publicisten, die de revolutie hebben aangeraden, verklaarden, dat Belgie Holland niet noodig had, maar dat Holland zonder Belgie niet konde bestaan.

Maar, behalve de kwestie van eigenbelang die door onze tegenwoordige algemeene ellende reeds genoegzaam en wel op eene zeer bedroevende wijze is opgelost, bestond er nog eene andere, die van eigenliefde. Konde en moest Belgie als eene vrijzinnige, beschaafde en verlichte Natie, vereenigd blijven met een, aan alle beschaving vreemd, van alle verlichting ontbloot en van alle vrijheid afkeerig volk? Dit is geene spotternij; alle dagbladen die de voorloopers waren, alle de St. Jan's onzer revolutie hebben, zonder ophouden variatien op dat zelfde thema gemaakt: dat er geene overeenstemming mogelijk was, tusschen de Brusselaren, en hen, die den overkant van den Moerdijk bewoonden.

Ziedaar ons dan van Holland afgescheiden, en met dat land eenen harden en duchtigen strijd aangevangen, waarschijnlijk met het oogmerk om Europa te doen oordeelen en beslissen, wie van ons beiden in beschaving boven zijne tegenpartij uitmunt. Wij beweeren vroeger dat, tusschen Holland en ons een onderschied, ten onzen voordeele, van ten minste twee eeuwen bestond. Wij ergeren ons, wij verontwaardigden ons, dat wij op het sleeptouw werden gehonden door een traag volk, dat den nek kromde onder eene stilstaande of achteruitgaande oligarchie (regering van weinigen).

Onze zedigheid ging zoo verre, dat wij ons beschouwden als levendigen, die aan lijken waren vast gebonden.

Onze revolutie heeft nu den kabel gekapt, en Europa heeft kunnen zien wat er van de twee schepen is geworden, die, voortaan van elkanderen onafhankelijk, op eigen risico, aan de ontstuimige zee der gebeurtenissen zijn overgelaten.

In het bezit eener toomelooze vrijheid, waarvan wij het gebruik niet voorzien hadden, hebben wij ons in alle de buitensporigheden der regeringloosheid gewenteld, om in alle de nietigheden van hof-kabalen en ministeriele slavernij te vervallen. Wij hebben paleizen verbrand, waarop zich naderhand de doctrinaire domper van een *Lebeau*, met majesteit heeft neder gevleid. Wij zijn met bandieten begonnen en met redenaren geeindigd. Op het slijk van openbare beroeringen is het stof der antichambres gevolgd. Onze omwenteling was zoo nationaal, dat een uitheemsch Koning is noodig geweest om haar te besluiten; wij hebben dezen Koning, voor zoo veel het van ons afhing, meineedig aan de grondwet gemaakt, die wij hem hebben doen bezweren. Wij hebben hem genoodzaakt om, tot de topographische kaart van ons land toe, aan de sanctie van onze doodvijanden te onderwerpen; wij hebben noch binnen 's lands kunnen besturen, noch buiten 's lands onderhandelen: toen er moest gevochten worden, heeft men de vreemdelingen, tot ondersteuning van den nationalen moed, te hulp moeten roepen. Na eenmaal aan het gemeen den vrijen teugel te hebben gevierd, zijn wij tot afgrijzen in de openbare denkwijze van Europa geworden. Onder het gebied der wetten teruggekeerd, hebben wij slechts medelijden verwekt. Onze revolutie heeft ons niet ééne enkele weldaad, niet ééne instelling, niet één enkel man voortgebragt. Van het oogenblik dat Belgie heeft willen leven, heeft het de hand moeten uitstrekken. Geld en bekwaamheden, alles, is van buiten aangebragt. Zonder de Europesche milddadigheid, ging de revolutie te niet; want het is even zoo moeijelijk om zich zelven tot Natie te verheffen, wanneer reeds voor lang alle Natien hunne plaats hebben ingenomen, als het is, zich aan eene tafel te plaatsen, waaraan reeds alle de gasten gezeten zijn.

Stelt hier nu Holland tegen over, als eene gevestigde Natie, die eene beredeneerde en opregte vaderlandsliefde bezit, waarvan het vuur niet behoeft te worden opgerakeld, om de vonken te voorschijn te doen komen. Dat zelfde eenvoudige Holland, even als ten tijde van *Lodewijk XIV*, Holland, met zijne flegmatique, maar onverschrokkene mannen, met zijne gewoonten, die, naar de omstandigheden, in hartstogten veranderen, dat in dezelfde schaal zijne regten tegen over zijne pligten weegt; Holland, dat door naauwgezetheid en braafheid alle de rassche berekeningen der Conferentie verijdelt, waar het tegen zegt: »Gij bedriegt u; tweemaal twee, is niet »vijf, noch drie, maar vier" en, wanneer diezelfde Conferentie boos wordt, met waardigheid antwoordt: »dat er kanonnen te »Vlissingen zijn, en dat *van Speijk* zich »niet nutteloos heeft doen in de lucht »springen." In één woord, vergelijk met ons bandeloos, oneenig land, dat vaste, krachtige en onwrikbare Holland; aanschouw de kracht van die onverbreekbare banden die aldaar Volk en Vorst te zamen snoeren; beschouw dat volk, dat zijne opofferingen afmeet naar de maat der smarten die zijnen Koning treffen; dien troon, die deszelfs steunsels ziet vermeederen,

hoe heviger hij schijnt te kraken; die Monarchij die de maat van liefde en genegenheid die zij inoogst ziet vermeerderen, wanneer de gevaren die haar omringen dreigender worden. Doet, na dat alles, uitspraak, om dat het hier van eene echtscheiding voor een Europeesch geregtshof zaak is, wie van de twee gescheidene partijen zich zwak en schuldig moet bekennen, en slaat dan schaamrood uwe oogen neder.
(*Algemeen Nieuws- en Advert.-Blad.*)

BELGIE.

BRUSSEL, 20 *Maart.* (*Particuliere Correspondentie.*) Bij sommige korpsen heeft nog groote insurbordinatie plaats. De burgerwachten van Antwerpen en het garnizoen van Gent moeten echter hierin bovenal uitmunten; want de eerste heeft het zoo gemaakt, dat men zo ontbonden heeft, en de troepen te Gent rigten zoo veel ongeregeldheden aan, dat de tegenwoordigheid van de generaal *Niellon* bijna ieder oogenblik vereischt wordt, om hen tot bedaren te brengen, waartoe hij dan ook dikwerf de grootste moeite heeft. Het schijnt dat die bevelhebber in het begin van deze maand voornemens geweest is, de Hollanders in Staat-Vlaanderen, op zijne eigen autoriteit, aan te vallen, en men schrijft het niet volbrengen van zijn voornemen, dat den 15den dezer had moeten bewerkstelligd worden, alleen toe aan het weinig vertrouwen, dat hij op zijne troepen stelt.
Gij zult voorzeker wel gelezen hebben van dien heer, die onzen Koning, bij gelegenheid dat men het zeldzaam genoegen had Z. M. eens op de boulevards te zien, met eene parapluie gedreigd heeft en die men naderhand als gek opgegeven heeft. Wel nu, het schijnt, dat die mensch zoo gek niet is als men voorgeeft, en dat men in den stok van de parapluie, die hol en vrij dik moet geweest zijn, eenen dolk gevonden heeft: ten minste onderscheidene menschen hoort men hier over mompelen: als ik er echter iets nader van hoor zal ik het u melden. (*Arnh. Courant.*)

Mengelwerk.

HOOGE MENSCHELIJKE OUDERDOM.

In een zacht, en zelfs in een zeer koud klimaat, worden de menschen gemeenlijk ouder dan in zeer warme landen. Lieden van middelbare grootte en een sterk ligchaamsgestel, alsmede die op het land geboren en opgevoed zijn, en van gezonde, met geene erfelijke ziekten behebte ouders afstammen, worden gemeenlijk ouder dan die, bij welken het tegendeel plaats heeft, of die in steden zijn geboren en opgevoed. Eene vrolijke, wakkere, gezondsgesteldheid, een levendig temperament, opgeruimdheid van geest, een luchtig hart, lachen boertlust, laten meer dan treurigheid, ontevredenheid, norschheid, hooge jaren verwachten. Het burgerlijke beroep en de persoonlijke leefwijzen hebben daarop mede veel invloed. De veel zittende letter-oefenaar, mijnwerker, glasblazer, horlogiemaker, kleermaker, enz. sterft naar den regel vroeger dan die dikwijls in de vrije lucht eene matige beweging heeft, gelijk de predikant ten platten lande, de timmerman, de marskramer, enz. Het huwelijk is in dit opzigt ook heilzamer dan de ongehuwde stand. Na verloop van het 48ste tot het 50ste jaar leven, naar den regel, de vrouwen langer dan de mans.
Volgens de sterflijsten van het dirigerend synode van Moscou en Petersburg, bereikten in de afgeloopen eeuw meer dan 1000 personen eenen hoogeren ouderdom dan 100 jaren. Verscheidene honderden daarvan werden 110 jaren oud; 62 van 110 tot 120 jaren; 25 van 120 tot 130 jaren; 12 van 130 tot 140 jaren; 5 van 140 tot 149 jaren; een bereikte den ouderdom van 150, en een dien van 168 jaren, de laatste ging nog in zijn 93ste jaar een huwelijk aan, dat niet kinderloos bleef.
Bij de meeste zoo oud gewordene personen heeft men een zedelijk, matig en ordelijk, leven, gedurige beweging in de vrije lucht, onthouding van mingenot en drank, en eene bestendige met de krachten overeenkomende arbeidzaamheid waargenomen.
Zonder voorbeeld is nogtans gewis de ongemeen hooge ouderdom eener familie, van welke een reeds eenigermate verkleurd schilderij op het kasteel Lissa, vier mijlen van Praag, kondschap geeft. Dit schilderij ziet men aan den ingang der zaal; het verbleedt een paar stokoude, doch er nog kras uitziende, echtelieden, in de nationaal Hongaarsche boerenkleeding, met het volgende opschrift, in de duitsche taal, aan den benedenrand: »Jonas Robi, zijns ouderdoms 172 jaren, en Sara, zijne echte vrouw, oud 164 jaren, van de grieksche kerk, zijn gehuwd geweest 147 jaren, beide geboortig van en wonende te Spadal in het Canaubeser District van het Temeswarer Bannaat; derzelver lijfelijke kinderen, twee zoons en twee dochters nog in leven; de jongste zoon telt bij de 116 jaren. Deze heeft twee achterkleinkinderen, waarvan het eene 35, en het andere 27 jaren oud is. Aldus in het jaar 1728 geschilderd." Daar is bij geschreven. »In het jaar 1731 nog in leven." (*Overgenomen.*)

IETS VOOR DEMAGOGEN.

(*Eene ware Anekdote.*)

Op zeker dorp in *Duitschland* kwam een aantal gewapende boeren bij den ambtman, met veel geschreeuw en getier, om in navolging der alom voortloopende hedendaagsche omwentelingszucht, hunne regten voor te staan. »Maar wat verlangt gij dan »toch?" vroeg de ambtman. »Wat wij »verlangen," riepen de boeren, »hetzelfde »dat de *Hessen* verkregen hebben." »En »wat hebben de *Hessen* verkregen," zeide de ambtman. Hier zag de een den ander verlegen aan. »Weet gij het, of gij?" dus vroegen zij elkander. Doch daar niemand het wist, eindigde dit tooneel, dat een zeer ernstig gevolg scheen te zullen gehad hebben, op eene vreedzame wijze, daar de boeren stil naar huis gingen. (*Overg.*)